

Debat om den offentlige lederuddannelse, København: Danmarks Forvaltningshøjskole, 1984, 168 s., 100,00 kr.

I den offentlige sektor kender man ikke til fiaskoer. Nye institutioner og aktiviteter udvikler sig altid succesfuldt, så man hurtigt kan fastslå, at Danmark også på de nye områder har en af verdens bedste løsninger. Der går da heller ikke længe, før tanken om systemeksport baseret på erfaringerne fra de nye aktiviteter begynder at trænge sig på. Et eksempel på en sådan offentlig succes er den otte-ugers lederuddannelse, Forvaltningshøjskolen satte i værk i 1982.

I den anledning har Forvaltningshøjskolen udsendt et festskrift, der skal hyldes successen og samtidig gøre lidt reklame for lederuddannelsen. En række personer, der har været involveret i uddannelsens planlægning og etablering (inklusive to kursister fra det første hold), har bidraget til bogen. Bogen indeholder ikke indlæg, der kan siges at have bredere eller mere principiel interesse, måske med undtagelse af et afsnit om "ministrene og lederuddannelse".

Det understreges adskillige steder i bogen, hvor vigtigt det er, at lederuddannelsen fastholder meget høje kvalitetskrav (læs: at lederuddannelsen får tilført rigeligt med ressourcer). Man har heller ikke været sene til at koble lederuddannelsen på den borgerlige regerings moderniseringsprogram. Der jamres desuden over, at den samme regering har bestemt, at lederuddannelsen i stigende grad skal finansieres via kursusafgifter i stedet for via finanslovsbevillinger. Steen Leth Jeppesen fremlægger i et bemærkelsesværdigt indlæg, de skrækkelige konsekvenser gebyrfinansiering vil kunne få. Indlægget er bemærkelsesværdigt, fordi de fremlagte synspunkter strider mod dem, Leth Jeppesen ellers hyppigt giver udtryk for. Kønne principper kan imidlertid være svære at fastholde, når de krydser mere snævre interesser. Det virker iøvrigt som om budskabet har været så slet funderet, at sproget har nægtet at følge med.

Hvis lederkurset har blot halvt så god en virkning på kursisternes evne til at lede, som bogen giver indtryk af, behøver forvaltningshøjskolen ikke at frygte virkningen af gebyrfinansiering af kurset. Det vil, hvis løfterne holder stik, under alle omstændigheder være en fin forretning for styrelser og institutioner at betale det ret beskedne (og stadigt tungt subsidierede) kursusgebyr for de fordele, der vil høstes i organisationen, når kursisten kommer tilbage fra kursus. Netop her ligger bogens største svaghed og mangel. Den burde i langt højere grad have præciseret i jævnt prosa, hvad det er for konkrete fordele for den offentlige sektor, der kan følge af sådanne kurser. Der burde desuden sættes kroner og øre på disse fordele. Sidst og ikke mindst burde bogen også have indeholdt en (foreløbig) vurdering af, om disse virkninger faktisk indfinder sig.

Den offentlige sektor kender kun til succeser, men det kan måske skyldes, at offentlige aktiviteter sjældent eller aldrig underkastes en reel test af forholdet mellem resultater og erklærede målsætninger.

Ole P. Kristensen